

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Δυνιστώμενον υπό τοῦ Ἑκουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλακείας

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Αὐγούστου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 36

ΤΟ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ», ΕΞΕΔΟΘΗ

ΟΙ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» θὰ μάθουν σήμερον μετὰ πάσης χαρᾶς, ὅτι τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη ἤδη εἰς κυκλοφορίαν. Νωπὰ, ὕγρα ἀκόμη τὰ πρῶτα ἀντίτυπα τοῦ ἐξόχου βιβλίου, μετὰ τὸ ἄρωμα τῆς τυπογραφικῆς μελάνης, τὸ ὅποιον τόσον κινεῖ τὴν ὄρεξιν τῶν φιλιαναγνωστῶν, κομφὴ καὶ ὠραία, εἶτε ὑπὸ τὸ ὠρυθρόμαυρον καὶ χρυσοποικίλον περιχάλυμμα τῶν, ἀποστέλλονται ὁλονέν πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητάς, καὶ διασπείρονται εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς, ὅπου ὑπάρχουν ἐλληνικαὶ οἰκογένειαι, διὰ νὰ τέρψουν, νὰ συγκινήσουν, νὰ διδάξουν, νὰ ἐνθουσιάσουν, νὰ μορφαίσουν.

Δὲν ἐγράφη ἀκόμη ὠραιότερον πατριωτικὸν μυθιστόρημα ἀπὸ τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» Ὁ συγγραφεὺς του, ὁ Ἐρριχός Μάλέν δύναται νὰ καυχᾶται, ὅτι συνεδύασε τελειότατα τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, καὶ ὅτι συνέγραψε βιβλίον, τὸ ὅποιον νὰ ἤμποροῦν νὰ ἀναγνώσουν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπολαύσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ κέρδους, ὅλα τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας, ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἐγγόνου μέχρι τοῦ παλίου πάππου. Ὅσον ἐλκύουν αἱ μεγάλαι καὶ θαυμασταὶ ἐκεῖναι πολεμικαὶ σκηναί, ὅσον μαγεύει ἡ διήγησις τῶν ἀλλεπαλλήλων περιπετειῶν καὶ ἐπεισοδίων, ἄλλο τόσο διακλάσσει λεληθότως, διότι ἐμφυτεύει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῶν πρὸς αὐτὴν ἰερῶν καθηκόντων. Προσθέσατε εἰς ταῦτα τὴν γλαφυρότητα, μετ' ἧς ἐξελλήνισε τὰς ἐξόχους ταύτας σελίδας ὁ διακρηπῆς λογογράφος κ. Χ. Ἀννίνος, καὶ θὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίως τοῦ βιβλίου.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ

μορφή ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ περιεχόμενον. Τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ἐξετυπώθη μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας, διὰ κεινοῦργῶν στοιχείων καὶ ἐπὶ χροῦδροῦχάρτου ἀρίστης ποιότητος, ἐκοσμήθη δὲ διὰ τῶν εἰκοσιπέντε ὁλοσελίδων εἰκόνων τοῦ πρωτοτύπου, ἔργων τοῦ διασήμου ζωγράφου Μπένετ, ἐξόχου τέχνης, — ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς εἰκόνος, τὴν ὅποιαν παραθέτομεν ἐνταῦθα. Τὸ πλῆθος τῶν προσεγγραφέντων συνδρομητῶν μᾶς ἐπέτρεψε τὴν περὶ τὴν ἐκδοσιν πολυτέλειαν, οὕτω δὲ καὶ ὑπὸ ἐποφὴν ὄγκου καὶ κομψότητος, τὸ Ἑπὲρ Πατρίδος εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερον πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων τόμων τῆς Βιβλιοθήκης μας. Ἐχει καθεαυτὸ τὴν ὄψιν Εὐρωπαϊκοῦ βιβλίου.

Ἄλλ' ἀκριβῶς τὸ πλῆθος τῶν συνδρομητῶν, ἠλάττωσε τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς πώλησιν ἀντιτύπων τοῦ Ἑπὲρ Πατρίδος. Σχετικῶς ὀλίγιστα ὑπολείπονται ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀγοραστῶν. Διὰ τοῦτο, ἂ θέλων νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπόκτησιν ἀντύπου, πρέπει νὰ σκευᾶται νὰ μας ἐμβάσῃ τὸ ἀντίτιμον μετὰ τὴν παραγγελίαν του, πρὶν ἐξαντληθῇ ἡ πρώτη ἐκδοσις, — καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐξαντληθῇ ταχέως.

Τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» τιμᾶται ἀδεύον μὲν φρ. 3,80, χρυσόδετον δὲ φρ. 5. Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν ἡ αὐτὴ τιμὴ εἰς χρυσόν. Πᾶσα παραγγελία, γινομένη ἀπ' εὐθείας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην, ὁδὸς Αἰόλου 117, εἰς Ἀθήνας, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

α Τὸ ἀρβαντατὸν προσήγγιζεν ἕξ τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων.

(Εἰκὼν ἐκ τοῦ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».)

Ἐἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθῇ ἡ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Βιβλιοθήκης.»

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 284]

— Ἀλλὰ καὶ τώρα μπορούμε νὰ ξεφύγουμε νὰ ὁ ποταμὸς τὸν περνοῦμε κολυμβώντας, καὶ τελειώνει! εἶπεν ὁ Λεγκέν, τὸν ὁποῖον ὁ κίνδυνος τῆς Μαργαρόνας καθίστα ἐφευρετικώτατον.

— Κολυμβώντας; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Μὰ τί νομίζεις; πῶς ἡ Λίνα καὶ ἡ Μαργαρόνα ἔκαμαν μούτσι σὲ κανένα κρᾶβι;

— Ἐγὼ πέρνω ἀπάνω μου τὴν κυρία Μαργαρόνα, καὶ τοῦ λόγου σου πέρνει τὴ Λίνα. Ὅσῳ γιὰ τὴν κυρία Κοραλία, ἡ εὐγενία τῆς κολυμβᾶ καλύτερα καὶ ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ σένα.

— Ναί! ἀλλὰ ξεχνᾶς ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἀρακάδες κολυμποῦν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας!.. Τελοσπάντων! ὅ,τι θὰ γίνῃ ἄς γίνῃ!.. εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐγγειρόμενος. Ἀκου τὸ τὰ μ τὰ μ ποῦ ἀναγγέλλει τὸ συμπόσιον. Τώρα πρόκειται νὰ κεισθῇ ὁ ἐξοχώτατος κύριος Γιάτας. Γιὰ νὰ ἴδουμε!

Ἐφθανε τῶντι ἀπέξω ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν τυμπάνων. Οἱ αἰχμάλωτοι ἐξήλθον εἰς προῦπάντησιν τοῦ Γιάτα, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ τοὺς προσκαλέσῃ ἐπισημως, φορῶν μεγαλοπρεπῆς διάδημα ἀπὸ πετρα ψιταχοῦ. Προσέφερε τὴν δεξιάν του εἰς τὴν Μαργαρόναν καὶ ὠδήγησε τοὺς λευκοὺς εἰς τὴν καλύβην του, τὴν εὐρυχωροτέραν τοῦ χωρίου, ὅπου ἔλοι οἱ πρόκριτοι θὰ παρακάθητο εἰς μέγα συμπόσιον.

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἐβάδιζαν ὁμοῦ. Μόλις εἰσῆλθον ὑπὸ τὴν βασιλικὴν στέγην, ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπληξέως.

Ἀπέναντί των, κρεμασμένον ὡς τροπαῖον εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης, εἶδον τὸ ὠραιότερον, τὸ κομψότερον, τὸ ἐλαφρότερον ποδήλατον τὰ ν τ ε μ, μὲ δύο θέσεις, τὸ ὁποῖον ἐπόθησε ποτε ἐμπαθῆς ποδηλάτης!

Ἰδὼν τὴν ἐκπληξίν των, ὁ Γιάτας τοὺς ἐπληρίσεν ἀμέσως καὶ τοῖς εἶπε: — Εἶνε τὸ μ α ν ι τ ο ῦ μου!

— Τὸ μεγαλύτερον μανιτοῦ τῶν λευκῶν! ἀπήντησεν ἐτοιμῶς ὁ Γεράρδος. Δυστυχῆ! πῶς τολμᾶς νὰ ἔχῃς εἰς τὸ σπίτι σου τέτοιον πράγμα;

— Εἶνε ἐπικίνδυνον;.. μήπως διαγκάνει;.. ἀνέκραξεν, ὀπισθοχωρῶν μετὰ τρόμου ὁ Γιάτας, ὁ ὁποῖος βεβχίως δὲν εἶχε τὴν ἐλάχιστην ἰδέαν περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ποδήλατου.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο πράγμα, πλέον ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς μαύρους! εἶπεν ὁ Γεράρδος χαμηλώνων τὴν φωνήν. Εἶχε τύχη ποῦ ἐκοιμάτο, ὅταν τὸ ἐπῆρες καὶ τὸ ἔφερες ἐδῶ... Μὰ δὲν μου λές, ποῦ

τὸ βροῆκες σὺ αὐτὸ τὸ φοβερὸν μανιτοῦ; Ὁ Γιάτας ἐφάνη στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν, καὶ δὲν ἀπήντησε καθαρὰ. Μὲ κόπον ὁ Γεράρδος κατάρθωσε νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ τὰ μισόλογά του, ὅτι τὸ μανιτοῦ προήρχετο ἀπὸ πολλῶ μακρῶν, καὶ ὅτι ἦτο λεία πολέμου πρὸς κάποιους Μαχόνας, κατοικοῦντας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

— Ποίου ποταμοῦ; ἤρωτήσε. — Τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον χύνεται ὁ δικός μας, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός.

«Γιὰ στάσου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος. Οἱ Μαχόναι κατοικοῦν παρὰ τὰς ἔχθρας τοῦ Ζαμπέζου... Ὁ ποταμὸς αὐτὸς διευθύνεται πρὸς νότον... Ἀ, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνω κύριος τοῦ ποδηλάτου».

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀρχηγόν: — Τὸ μανιτοῦ κοιμάται, εἶπε μεγαλοφώνως, τώρα ὅμως ποῦ εἶνε κοντὰ τοῦ λευκοῦ, θὰ ξυπνήσῃ χωρὶς ἄλλο. Καὶ τότε... ἀντίο ματεῖλο! δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι οὔτε φύλλος ἔσθον κόρφο σου!

Ὁ Γιάτας, τρομάξας, ἰκέτευσε τὸν Γεράρδον νὰ τῷ εἴπῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Κατ' ἀρχὰς ὁ Γεράρδος προσεποιήθη ὅτι ἀρνεῖται: ἔπειτα ὅμως, ἐνδίδων τάχα εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐπληρίσασε μὲ μυρίας προφυλάξεις τὸ ποδήλατον, ἔκαμαν ὅτι τοῦ ὀμιλεῖ σιγά, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνήγγειλεν ὅτι «τὸ μανιτοῦ πρὸς χάριν τῶν λευκῶν, συγκατετίθετο νὰ μὴ θυμῶσῃ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μεταφέρουν ἀμέσως ἀπόψε εἰς τὴν καλύβην τῶν αἰχμαζωτῶν, χ ω ρ ῖ ο ὡ ἄ τ ο ἔ γ γ ῖ ἔ η κ α ν ἔ ν α μ α ὡ ρ ο χ ἔ ρ ι.»

Ὁ Γιάτας τὸ παρεδέχθη ἄνευ ἀντιλογίας. Κατόπι, καθήσας εἰς σεδιστὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐπιβόου ἐκείνου ἀντικειμένου, ἤρπασε τεμάχιον κρέατος σχεδὸν ὠμοῦ, καὶ ἤρχισε νὰ το καταβροχθίζῃ ἔκαμαν δὲ τὸσον ἀγρίως μορφασμοῦ, ὥστε ἡ Λίνα ἐνόμιζεν ὅτι ἔδλεπεν ἀνθρωποφάγον, καὶ κατετρόμαξε...

Τὸ συμπόσιον ἤρχισεν. Ὁ ἀρχηγὸς ἐτοποθέτησε πλησίον του τὴν Μαργαρόναν, καὶ εἰς ὄλον τὸ διάστημα τὴν ἐπεριποιεῖτο, δίδων εἰς αὐτὴν τὰ καλλίτερα τεμάχια καὶ, — ἐνδειξίς τοῦτο μεγάλης τιμῆς, — τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἰδίου του φαγητοῦ καὶ ποτοῦ. Ἡ Μαργαρόνα ἐστενοχωρεῖτο πολλὴ καὶ δὲν θὰ ἤξυρε τί νὰ κάμῃ, ἂν δὲν ἦτο πλησίον τῆς ὁ Νιμποῦ, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην προθυμίαν κατεβροχθίζε τα ἄ π ο φ ἄ γ ι α τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἔλοι ἔφαγον καὶ ἐπιόν κατακόρως, ὁ Γιάτας ἤναψε μίαν πελώριαν πίπιν, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθόμει νάκούτῃ τοὺς ὄρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Γεράρδος θὰ τῷ παραχωρεῖ ὡς σύζυγον τὴν Μαργαρόναν.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν, ὅπως εἶχον

συμφωνήσῃ, ὅτι τὸ μ α ν ι τ ο ῦ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Μαργαρόναν νὰ ὑπανδρευθῇ παρὰ μετὰ ἐνενήκοντα ἡμέρας σωτῆς: ὅτι ἂν ἐτολμοῦσε νὰ παραβῇ τὴν ἐντολήν του; θὰ ἐξωργίζετο καὶ θὰ ἐτιμῶρει καὶ αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸν λαόν του μὲ νόσους, μὲ σιτοδείας, μὲ βροχὰς ἀκρίδιων κτλ. ὅτι ὡς προῖκα, ὁ Γεράρδος, εἰχῆται πρῶτον τὸ μέγα μανιτοῦ, τὸ κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον, καὶ δευτέρον τροφὴν, κατοικίαν διὰ τοὺς λευκοὺς, καὶ ἄδειαν νὰ περιφέρωνται ἐλευθέρως εἰς τὸ χωρίον.

Ὁ ἀρχηγὸς προσεπάθησε νὰ μετρίσῃ τοὺς ὄρους, — προπάντων τὴν μακρὰν προθεσίαν, — ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἐφάνη ἀκαμπτὸς καὶ ἀνένδοτος. Ἐπιτέλους ὁ Γιάτας ἐξήγησε νὰ γίνον ἀμέσως τὸ ὑλάχιτον οἱ ἀραβῶνες. Ὁ Γεράρδος, μὴ κρίνων εὐλόγον νὰ τον ἀπελίση ὀλωσδιόλου, ὑπεχώρησεν ἀξιοπρεπῶς. Καὶ ἡ τελετὴ ὠρίσθη διὰ τὴν ἐπαύριον.

Κατόπι ἐξεκρεμάσθη τὸ ποδήλατον καὶ μετεφέρθη μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὸ οἶκημα τῶν λευκῶν. Τὸ ἐκράτουν ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λεγκέν ὀριζοντίως, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ δῶσουν τὴν ἐλάχιστην ὑπόνοιαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀντικειμένου, τοῦ ὁποῖου ὁ φυσικὸς προσηρισμὸς ἦτο νὰ κωλύεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, — πρῶτα ἄλλως τε εὐκολον, διότι οἱ μαῦροι ἐκεῖνοι ἠγνόουν καθολικῆριαν τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ τροχοῦ. Ἐκτὸς τούτου, ἐπρόσεχον δῆθεν καὶ νὰ μὴ το ἐξυπνήσουν. Ὅλη ἡ φυλὴ ἠκολούθει ὀπισθεν τὸσον σιγά, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἐπεριπάτουν γαλαὶ καὶ ὄχι ἀνθρωποῖ: οὔτε ὁ ἐλάχιστος κρότος δὲν ἠκούετο.

Ὅταν ἡ παράδοχος λιτανεὶα κατέληξεν εἰς τὸν οἰκίσκον, μόνον ὁ Λεγκέν καὶ ὁ Γεράρδος εἰσῆλθον, ἀρίσκιτες ἐξω τὸ πλῆθος, καὶ παρὰ τὴν θύραν γονυπετεῖς, τὴν Κοραλίαν, τὴν Λίναν καὶ τὴν Μαργαρόναν... Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθησαν πάλιν καὶ ἀνήγγειλαν, ὅτι τὸ μανιτοῦ ἠδύοκῃσε νὰ ἐξυπνήτῃ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐξέφρασε, εἶταν, τὴν χράν του, ὅτι εὐρέθη καὶ πάλιν μεταξύ λευκῶν, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι μία εὐεργετικὴ βροχὴ θὰ ἐπιπτεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, εἰς ἐνδειξίς εὐχρασείας.

Ἡ Λεγκέν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς ὅσον οὐδεὶς, (διότι τὰς προσηθάνετο, χάρις εἰς ἕνα χρόνιον ρευματισμὸν, ἐξ οὗ ὑπέφερον ὁ μέγας δακτύλος τοῦ ποδὸς του,) εἶχε προαισθανθῇ τὴν ἐγγίζουσαν βροχὴν καὶ συνεβούλευσε τὸν Γεράρδον νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ. Μεγάλῃ ξηρασίᾳ ἐπεκράτει πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Αἰαλοῦθον, διὰ τοῦτο ἡ εἰλησις ἐγίνε δεκτὴ μετὰ χαρᾶς καὶ κάποιας δυσπιστίας. Ἀλλὰ μετὰ δύο ὄρας, ὅταν ἐπικνώθησαν τὰ νέφη καὶ ἐξέσπασεν εἰς ραγδαϊοτάτην βροχὴν, ὁλοι ἐπίστευσαν ἀκράδαντως εἰς τὴν θεῖαν

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΗΡΩΔΟΥ

Δι' ἀφ' οὗ ἐπῆραμεν τὸ γάλα μας καὶ ἐξέκουράσθημεν ὀλίγον εἰς τὸ ρομαντικὸν ἐκεῖνο γαλακτοπωλεῖον, ἐξακολουθοῦμεν τὸν γύρον τοῦ Κήπου διὰ τῆς οδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω καλά, διατί ἡ ὀδὸς αὐτὴ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώδου. Ἴσως ἐνεκα τῆς γεωγραφίας τοῦ Σταδίου. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι εἰς τὴν ὄδον αὐτὴν, γεμάτην ἀπὸ νῆα κτίρια, τίποτε δὲν μου ἐνθυμίζεται τὸν παλαιὸν τῶν Ἀθηναίων ἀρχοντα, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός του, τὸ ὁποῖον βλέπω ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τῶν πινακίδων. Ἀλλως τε τὸ Στάδιον τὸ ἀρίσκιον πλέον ὀπίσω μας.

Ἡ ὀδὸς εἶνε σκιερὰ καὶ ἡρεμὸς ὡς ἐξοχικὴ. Οἱ περιπατηταὶ προτιμοῦν ὡς ἐπιτοκλειστον τὸ ἀστρωτὸν πεζοδρόμιον, τὸ πρὸς τὸν κήπον. Εἰς τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον, τὸ πλακόστρωτον, τὸ πρὸ τῶν μεγάρων, οἱ διαβάται εἶνε μᾶλλον ἀραιοί, καὶ ἔχουν τὸ ὕψος τοῦ σπεύδοντος πρὸς ἐργασίαν, ὄχι τοῦ περιπατοῦντος χάριν ἀναφυχῆς. Διπλῆ δεινροστοιχία πιπερίδων καὶ ἀκακιδῶν, μετὰ τῶν ὀπίκων συμπλέκονται πολλάκις τὰ ἐκ τοῦ κήπου προβάλλοντα δένδρα, σκιάζει τὴν ὄδον μὲ πυκνὸς θόλος φυλλωμάτων. Δὲν εἶνε μόνον ὁ βρασιλικὸς κήπος, ὁ ὁποῖος χαρίζε τὸς πρασίνοὺς στολισμοὺς του εἰς τὴν ὄδον; καὶ ἄλλοι κήποι ἐκτείνονται ἀπέναντι, μεταξύ τῶν ὁποίων εἰς μέγας λαχανόκηπος, εὐθὺς εἰς τὴν ἄρχην, κινεῖ τὴν προσοχὴν διὰ τῆς ἀφθόνου του βλαστήσεως.

Τὸ σημαντικώτερον οἰκοδομημα τῆς ὀδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, εἶνε τὸ νέον Ἀνάκτορον τοῦ Διαδόχου. Εὐρύτατος περίβολος ἐκ κιγκλίδων σιδηρῶν, διακοπτόμενος ὑπὸ δύο μεγάλων πυλῶν, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ἄμαξα, καὶ πρὸ τῶν ὁποίων φυλάττουσιν σκοποὶ, περικλείει τὸ κτίριον, τὸ ἐγγειρόμενον εἰς τὸ βάθος γιγαντιαῖον. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του δὲν παρουσιάζει τι ἐκτακτον. Μέγας τετράγωνος ἐξώστης, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ πολλῶν κίωνων, ἐν περίπτερον χαμηλότερον, συνεχίζον τὸ κύριον οἰκοδόμημα καὶ χρησιμεῖον ὡς αἰθουσα χοροῦ, καὶ ἐν ὀδῳ, κοσμοῦμενον εἰς μεταϊωνικῶν τροπαίων, μὲλις διακόπτου τὴν μονοτονίαν μιᾶς ἀπεράντου, ἀλλ' ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου τετραπλεύρου οἰκίας. Ὁ

Φαίλων

πρὸ τοῦ Ἀνακτόρου εὐρύς χώρος, πρὸ ὀλίγου διηρέθη εἰς κανονικὰ σχήματα καὶ ἐφυτεῖθη. Εἶνε γυμνὸς ἀκόμη ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ στολισθῇ μὲ τὴν ὠραιότεραν καὶ πυκνότεραν πρασινάδαν, καὶ θὰ προσθεσθῇ τὸ θέλγητρον του εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ κτιρίου... Ἀλλὰ τί περισσόρον θέλγητρον θέλετε; Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Διάδοχος; Καὶ ποῖος ἐκ τῶν διερχομένων πρὸ τοῦ Ἀνακτόρου δὲν συγκινεῖται, συλλογιζόμενος ὅτι ἡ στέγη του στεγάζει ἤδη δύο μέλλοντες βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων, τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα Γεώργιον, τὸν διάδοχον τοῦ Διαδόχου;

Κήπος, περικλειόμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ τοίχου, ἐκ τοῦ ὁποῖου μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν ὀψηλοτέρων δένδρων ἀνακύπτου, κινεῖ τώρα τὴν προσοχὴν μας. Νεμίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι ἐνώπιον κήπου μοναστηρίου; καὶ εἶνε κατὶ παρόμοιον, διότι εἶνε ὁ κήπος τοῦ Ἀμαλίου Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων. Τὸ κτίριον ἐγείρεται ἐνδοτερον, ἀθέατον ἐκ τῆς ὀδοῦ. Ἐδῶ ἡ φιλανθρωπία ἐπῆξε τὸν θρόνον τῆς ἐδῶ, διὰ τῆς συδρομῆς πλουσιῶν φιλανθρώπων, περισυλλέγονται τὰ πτωχὰ ὄρφανά, τὰ ἀπόκληρα τῆς εὐτυχίας, καὶ ἀνατρέφονται, καὶ μορφώνονται, καὶ ἀναπτύσσονται εἰς νεανίας χρηστὰς καὶ ἐργατικὰς. Τὸ ἔδραμα εἶνε παλαιόν, ὀφειλόμενον εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς πρώτης βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος Ἀμαλίας, τῆς ὁποίας διατηρεῖ καὶ τὸ ὄνομα. Ὁ μακαρίτης Ἀνδρέας Συγγρός, ὁ μεγαλόδωρος εὐεργέτης, ὑπῆρξεν ὁ στόλος, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον δὲν κατέπεσε μέχρι τέλους τὸ φιλανθρωπικὸν αὐτοῦ. Ἴσως τὸ ἐπισκεφθῶμεν μαζὶ καμμίαν ἡμέραν, καὶ τότε θὰ τα εἴπωμεν ἐκτενέστερον.

Ἡ ὀδὸς Ἡρώδου τελειώνει μὲ σειρὰν κομφῶν ἰδιωτικῶν μεγάρων, δύο ἢ τρία ἐκ τῶν ὁποίων χρησιμεῖον ὡς Πρεσβεῖαι, διακρινόμενα ἐκ τοῦ κοντοῦ τῆς σημαίας, ὁ ὁποῖος ὑψοῦται εἰς τοὺς ἐξώστης. Εἰς τὸ τέλος ὑπάρχει μίαν ὑπερύψηλος γωνιαία οἰκία, μὲ πέντε πατώματα, καὶ μ' ἕνα ἰδιόρρυθμον πυργίσκον ἐπάνω εἰς τὴν γωνίαν, ἐφορεύοντα ὡς γίγας τὴν περιοχὴν.

Καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὄδον Κηφισίας.

ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ

Χιόνι ὁ Βορρᾶς μᾶς φέρει Μαζὶ μὲ κρῦο πρώτης Ὁ Νότος ὕγρασία Καὶ φουσκοθαλασσιά. Τὴν ἄσπερι, τὴν πάχνη Τὴν φέρει ὁ Ἀπῆλιώτης, Κι' ὁ Ζέφυρος ἡμέρες Μὲ ἥλιο καὶ ὄρασι. † Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

παντοδυναμίαν τοῦ μανιτοῦ. Ἀλλοίμονον τώρα εἰς τὸν φύλαρχον, ἂν ἐτόλμα νὰ ἐπισπεύσῃ τοὺς γάμους! Οἱ ὀπῆκοὶ του θὰ ἐπανεστᾶτοιν.

Ὅταν οἱ φίλοι μας ἐμείναν μόνον, ἔκαμαν νέον συμβόλιον. Ὅλοι εὐρέθησαν σύμφωνοι, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ποφύγουν τοὺς ἀραβῶνας τῆς Μαργαρόνας μετὰ τοῦ Γιάτα, ἀφ' οὗ ἡ τελετὴ αὐτὴ θὰ ἐδάμαζε κάπως τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ ἀρχηγοῦ. Μόνον ὁ Λεγκέν δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐγίνετο ὀλον ἐσιωπηλότερος καὶ κατηφέστερος. Εἰς τὸν Γεράρδον ἐφάνη τοῦτο πολὺ παράδοξον, καὶ στραφεῖς, ἠρώτησε τὸν ναύτην:

— Ἐ, Λεγκέν! μιλίτᾳ δὲν βγάξεις! Μήπως ἔχεις καμμίαν ἀντίρρησην;.. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τελετὴ θὰ γίνῃ π ρ ὁ ς τ ὁ θ ε α θ ἦ ν α ῖ, καθὼς λέγουσιν δὲν θὰ μας δευροῦσῃ κατ' οὐδένα τρόπον, καὶ δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃ, μὲλις βροῦμε τὴν κατάλληλην εὐκαιρίαν, νὰ το κόψουμε λάσπη!.. Ἡ Μαργαρόνα δὲν δυσκολεῖται, πιστεύω, νὰ περιπαίξῃ λίγον τὸν ἀράπη, ἔ;

— Καθόλου, καθόλου! ἐπεθεθαῖωσεν ἡ ὑπηρετρία.

Ἄλλ' ὁ Λεγκέν ἐξηκολούθει νὰ μὲνῃ ἄλαλος. — Ἐννοῶ, ὅτι δὲν καταδέχεσαι νὰ παίξῃς τέτοια κωμῆδια, καλέ μου Λεγκέν, εἶπεν ἡ Κοραλία μὲ τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνήν. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Εἶνε ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ καμμένη ἡ Μαργαρίνα ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν γάμον, ὁ ὁποῖος βέβαια θὰ ἦτο πολὺ χειρότερος.

— Χίλιες κανονιές!.. ἀνέκραξεν ὁ Λεγκέν, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀργὴ ἐξεράγη πλέον. Ἐνα ἕκατομμύριον ὀδοῦξια μὲ δυναμίτιδα!

Κατόπι, ρίψας τὸν σκουῖρόν του κατὰ γῆς καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας:

— Γιὰ νὰ σας πῶ! τί εἶνε αὐτὰ; εἶπε. Θὰ μ' ἀκούστετε καὶ μένα; Δοῖπόν μάθετε μίαν καλὴν; Δὲν θέλω νὰραβωνιασθῇ ἡ Μαργαρόνα μ' ἐκεῖνον τὸν καλγοράπη, γιατί... γιατί... γιατί θέλω νὰ τὴν ἀραβωνιασθῶ ἐγὼ! Παστρικά καὶ ξάστερα! Μιλῆμένα, τιμημένα! Ἐνα κ' ἕνα κάνουν δύο, δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα!

— Μπρρρρ!.. ζήτω! οὐρρά!.. ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ἀναστίνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα... Μὰ ἔστὰ ψέματα, μπρὲ ἀνόητε! δὲν θὰραβωνιασθῇ παρὰ ἔστὰ ψέματα! τὸ καταλαβαίνεις; Ἀν θέλῃς, ἡ Μαργαρόνα εἰμπορεῖ νὰ σου δώσῃ τὸν λόγον τῆς, ὅτι δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ ποτὲ τὸν ἀράπη. Ἀφῆσέ τὴν ὅμως νὰ κάμῃ τώρα ὅ,τι πρέπει. Ἐλα ἔστα συλλογικά σου, Λεγκέν!

(Ἐπειτα συνέχεια.) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΔΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΒΑΛΛΗ

(Τέλος. Ίδε σελ. 285.)

Ίδού τώρα πώς εξεδηλώθη τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τῶν ἀδελφῶν Βάλλη.

ΛΟΥΑΟΥ ΒΑΛΛΗ

Εἰς τὸ δράμα « Σκιά ἐνδὸς Ἀνθρώπου »

Ἐξου τῆς ἐξέδηλωση τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τῶν ἀδελφῶν Βάλλη. Ἐχουν μίαν θείαν, διακεκριμένην ἠθοποιόν, τὴν κυρίαν Ουάτων. Κάποτε ἡ θεία ἐγύμναζε μίαν ἄλλην μικρὰν ἠθοποιόν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Βάλλης.

Λυσευμ, — θεωρεῖται λαμπρὰ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις εἰς τὸ Λουδίνον. Καθεμία ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς διαπρέπει εἰς ἄλλο εἶδος. Ἡ Βάλλη παριστάνει ἐξόχως, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ Λουλού τραγωδεῖ καὶ χορεύει θαυμασίως, ἔχουν δὲ γραφῇ καὶ τονισθῆ ἐπιτηδες δι' αὐτὴν τραγουδάκια. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει οὔτε τὴν Βάλλη νὰ τραγοῦδῃ, οὔτε τὴν Λουλού νὰ παριστάνῃ. Αἱ εἰκόνες τῶν δύο ἀδελφῶν τὸ μαρτυροῦν. Οὕτως ἡ Βάλλη Βάλλη, τὴν ὁποίαν εἶδατε εἰς τὸ προοίμιον φύλλον, παριστάνει μὲ ἰαπωνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ μὲ χρυσάνθεμα εἰς τὰ μαλλιά της, ὅπως εἶνε, ὅταν τραγοῦδῇ ἕνα τραγουδάκι τῆς « Γέιοχας » τὸ ὁποῖον ξετρελλάειν πάντοτε τὸ ἀκροτήριόν της ἐνῶ ἡ Λουλού ἀπεικονίζεται ὅπως εἶνε ἐνδεδυμένη, ὅταν παίξῃ τὴν μικρὰν Σωσσάνην, ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐπιτυχέστερους τῆς ρόλους, εἰς τὸ δράμα « Ἡ Σκιά ἐνδὸς Ἀνθρώπου. »

Ἡ ΒΑΛΛΗ (κατ' ἰδίαν, μὲ ὑπερτατον οἶκτον) : Ὡ, τί δυστυχισμένο πλάσμα !

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Πέντε ἀστεῖοι συνονήθησαν νὰ παίξουν ἕνα παιγνίδι τοῦ Μπάρμπα Μήτρου. Εἶχαν μάθῃ ποῖα ἡμέρα καὶ ποῖα ὄρα θὰ ἐπῆγαινε ἔστὴ χώρα, γιὰ νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγελάδα του, ἐτοποθετήθηκαν ἕνας ἕνας σὰ διάφορα διαστήματα τοῦ δρόμου, καὶ τὸν ἐπερίμεναν.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 281)

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, πρῶτος συνήθως ἐλάμβανε τὸν λόγον ὁ εὐγλωττος Παπαρίγκος. — Πρέπει νὰ ἦταν ὁ διάβολος ! εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ πεζοναύτης ἀπὸ τὴν πόρτα βέβαια οὔτε ἐμβῆκε, οὔτε ἐβγήκε, γιὰτί ἀλλοιῶτικα θὰ μ' ἐξυπνοῦσεν. Ἄλλὰ καὶ ὁ διάβολος νὰ εἶνε, ἂν πέσῃ ἔστὰ χέρια μου, θὰ τον τσακίσω. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Ὁ κύριος Μπρόου

ἀνεκάλυψαν, παρητήθη φαίνεται τοῦ δολοφονικοῦ του σχεδίου. Μόλις ἐφῆξεν, αἱ σάλπιγγες ἤχησαν τὸ ἐσθινόν, τὸ μικρὸν στρατεύμα συνηθροίσθη ταχέως, καὶ μὲ τὴν συνήθη τάξιν ἐξέκρινθη.

Ματα, ὑπενθυμίζοντα ἄλλοῦ μὲν περιστάσια γιγαντιαία, ἄλλοῦ δὲ φρούρια καὶ πύργους. Ἄλλ' ἡ ὁδός, ἡ πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠκολούθουν οἱ γάλλοι, δὲν εἶχε τὸσον ἀκαισίαν ὄψιν. Βλάστησις πλουσία καὶ σχεδὸν τροπικὴ τὴν ἐκάλλυνε, σχηματίζουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀπεράντους φραγμούς, πρασίνοισ καὶ ἀνθισμένους. Εἰς πᾶν βῆμα σχεδόν, ἐσχηματίζοντο ἀσύλληπτα πυκνότητα, κατατέροντα τὴν ὄρασιν. Ἐν τούτοις οἱ γάλλοι ἀνιχνευταί, ὀλίγον φροντίζοντες νὰπολαύσουν τὸ θέαμα, εἰσέδδον παντοῦ καὶ ἐξηρηύων κάθε κοιλότητα καὶ κάθε χάσμα καὶ κάθε κρύπτην, μετὰ τῆς μεγαλητέρας προσοχῆς καὶ εὐσυνειδησίας. Ἐπρόκειτο ὄχι ὀλιγώτερον ἢ περὶ τῆς ζωῆς τῶν συντρόφων των, οἱ δὲ παλαίμαχοι ἐνεθυμοῦντο μετὰ φρίκης ὀλοκλήρα ἀποσπάσματα, καταληφθέντα ἐξ ἐνέδρας καὶ κατασφάγγετα μέχρι ἐνός εἰς τὰ ἀπρόσιτα αὐτὰ βουνά, μόνον καὶ μόνον διὰτι εἶχον εἰσχωρήσῃ ἀνευ τῶν ἀναγκαίων προφυλάξεων.

τήν παρουσίαν των ούτε βήμα, ούτε χάρμα, ούτε κρύπτη κρυμιά!

Χίλιες χιλιάδες εκατομμύρια! έδρουχθή ο πεζοναύτης και όμως από εδώ έχάθησαν οι κακούργοι!

Τους είδε κ' εγώ, είπεν ο μαρκήσιος, οι κισσοί έκινούντο ακόμη από τὸ πέρασμα των, τὴ στιγμή που εφθάσαμε!

Ο Ίδιος ο διάβολος τούς προστατεύει, τὰ παλῆσκιυλά!

Εν τῷ μεταξύ ὁ αρχηγός, φοβηθείς ἐπιθεῖν σοβαρώτεραν, εἶχε διατάξῃ παράταξιν πρὸς μάχην, καὶ ἄλλο ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ἀνέχευσε πάλιν ὅλην τὴν περιοχὴν, μέχρι τοῦ ἐλαχίστου θάμνου. Τίποτε!

Δύο ναῦται ἐσῆκασαν τὸν δυστυχῆ Λαδουρέκον, ὁ δὲ ἰατρός, προστρέξας ἀμέσως, ἐθεράπειεν ὅτι ἡ πληγὴ του δὲν ἦτο σοβαρὰ ἐν τούτοις ἡ σφαίρα εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σάρκας ἀρκετὰ βαθύως, καὶ τὰς εἶχε διατρύπησῃ, εἰς τρόπον ὥστε, ὁ δυστυχῆς πεζοναύτης δὲν θὰ ἦτο εἰς θάλασσαν ἕως ἄρα καὶ ἡ σφαιρὴ μέχρι τελείας θεραπείας...

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐλυπήθησαν βεβαίως ἄλλὰ πάλιν, τὸ μέρος τῆς πληγῆς ἦτο τοιοῦτον, ὥστε ἐπορεύθη τὰς ἀσθενείας. Ὑπάρχουν, βλέπετε, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ παύματα φύσει κωμικά, μὲ ὄλον τὸν πόνον τὸν ὅποιον προσενοῦν, καὶ τὸν οἶκτον, τὸν ὅποιον ἐμπνέουν. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἦτο καὶ τὸ πάθημα τοῦ Λαδουρέκου.

Εἶπομεν, ὅτι καὶ ἡ νέα ἀνίχνευσις ἀπέθῃ ἀκαρπός.

Φαίνεται, ὅτι ἡ συμμορίξ τοῦ Ἐλ Γκάττο τὸ ἔκαμεν, εἶπεν ὁ αρχηγός. Εἶνε φοβερός γὰρ οὐρελλίερος, καὶ μοῦ εἶπαν μάλιστα ὅτι τὴν εσχάτως ἐφάνη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Πρέπει νὰ ἔχομεν τὸ τοῦ μας καλά.

Μακάρι νὰ τὸ ἔκαμεν ὁ Ἐλ Γκάττο! ἐπιθύρουν ὁ μαρκήσιος ὅσον φοβερός καὶ ἂν εἶνε θά τον ἐπροτιμούσα ἀπὸ

Ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ Ρενὸν τὸ ἔκαμε! διέκοψεν ὁ Παπαφίγκος καὶ ἐπῆρε τὸ σύνθημα τῶν γκουερίλλέων, τὸ ναυόρισμα, γὰρ νὰ μας ξεγελάσῃ! Ὁ ἄκιμος! δὲν θὰ τον πιάσω ποτὲ ἐτὰ χέρια μου!

Ποῦ νὰ τον πιάσῃς! Τώρα αὐτὸς ἐπιλαίει τὸν Ρογήρό μου... καὶ πάει, πάει.

Δάκρυα θερμά ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Λουδοβίκου Νοζριμάν.

Μπα! καὶ ποῖος ξέρει; εἶπεν ὁ Παπαφίγκος.

Καὶ ὁ καλὸς πεζοναύτης ἐτριβε τὰ μάτια του μετὰ τοὺς γρόνθους, διὰ νὰ κρύψῃ τὰς σταγόνας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ρέουσιν.

Πᾶ νὰ χαθῇ τέτοια στερηρά, ἐψιθύρουν μ' ἔκαμε καὶ συναχάθηκα!

Ἄλλ' ἡ ἀπίθνος αὐτὴ δικαιολογία τῶν ἀκρίτων δὲν ἤδύνατο νὰ τὴν χρησιμεύσῃ ἐπὶ πολὺ, διότι μετ' ὀλίγον ἡ συγκίνησις του ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον καὶ ἐξερρήξῃ εἰς λυγμούς.

Εἶνε κενὸς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τοῦ Ρογήρου. Τὰ δύο πρόσωπα, οἱ ἄρπαγες, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀντιληφθῆ τὸσον ἀργά, ἐφυγον τρώοντ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, τὸ ὅποιον ἐκρυπτον οἱ κισσοί. Μόλις ὅμως τὸ παραπέτασμα κατέπεσεν ὀπισθεν των, ἐκείνοι ἐκίνησαν μίαν πελωρίαν πέτραν, τοποθετημένην ἐπάνω εἰς ἕνα μοχλὸν διὰ νὰ στρέφεται εὐκολα, καὶ κλείουσαν τὴν εἴσοδον σκοτεινοῦ τινος ὑπογείου.

Ἡ πέτρα ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ τοὺς κλάδους, οἱ ὅποιοι ἐπιπτον πανταχόθεν, καὶ τὸσον καλά, ὥστε ἀπαξ ἐλαμβάνεν τὴν φυσικὴν τῆς θέσιν, τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ ποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς κρύπτης ἐκείνης καὶ εἰς τὸν πλέον ἐξησημένον ὀφθαλμὸν.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπεριπάτησαν μετὰ τὰς χεῖρας καὶ μετὰ τὰ γόνατα! Ὁ Ρογήρος, ἀπλως πάντασε καὶ φημι μόνος, εἶχεν ἀπαλλχθῆ τῶν δεσμών του, ἀρ' οὐ προηγουμένως εἰδοποιήθη δι' αὐτὸν ἔκαμεν τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἀντιστάσεως, θὰ ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν μίαν σφαῖραν εἰς τὸ κρανίον.

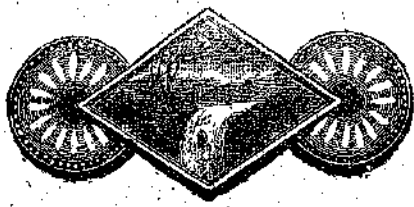
Ὀύτως ἐβάδιζε μεταξὺ τῶν ἀρπάγων του. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νὰ τοὺς φύγῃ διὰ τῆς βίας, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ νικηθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἄλλ' ἐσκέφθη μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν καὶ παρητήθη τοῦ παρατόλμου σχεδίου του. Εἶχεν ἤδη ὑποστῆ τὸσας περιπέτειας, εἶχε διατρέξῃ τὸσους κινδύνους, χωρὶς νὰ χαθῇ, ὥστε οὔτε αὐτὴν τὴν φοράν δὲν ἀπηλπίσθη, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὀπλισθῇ διὰ τῆς ὑπομονῆς, ἀναμένων περιστάσεις εὐνοικωτέρας.

Τὸ στενὸν ὑπόγειον ἠρῶνετο ἀποτόμως εἰς δρόμον πλατῶν καὶ ἀθέατον σχεδὸν ἀπὸ τὰ πέριξ ὑψώματα, ἐξ αἰτίας τῶν δεινυλλίων, τὰ ὁποῖα ἐθαλλόν πυκνότητα.

Δωδεκάς κακούργων μετ' ἀκισίας μορφάς, μ' ἐνδυμασίας ἰσπανῶν χωρικῶν, μετ' τρομπόνια καὶ μετ' κάλλες, ἦσαν ἐξηπλωμένοι ἐκεῖ νικηλῶς.

Ἡ ἀφίξις τοῦ μικροῦ αἰχμαλωτοῦ ἐχαίρεισθη μετ' ἐπιθύρουσ χαρᾶς.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πατέρα, ἐτὰ βασιλεία ἐκεῖ τὰ γαλανά Ἀκούεται ἡ ταπεινὴ ἀνθρώπινη φωνή: Μῆσα ἐτὰ μύρια Ὠσαννά; Ἡ πατρικὴ Σου ἡ καρδιά γιὰ τὰ παρά [ἴωνα ποιεῖ;

Δυνάμωσε τὰ χέρια μας, ἄγιστε τὴν καρδιά μας, Τὸν ἀψηλὸν ἀνήφορο νὰ περπατοῦμε [τῆς τιμῆς, Τί δόξα, ἐάν τὰ ἅγια, Πατέρα, δνειρὰ Τὰ ἀληθέψουμε ἐμεῖς; [μας.

Ἐχω προγόνους γίγαντας, τιτάνας, ἡμίθεους, Κ' ἀισθάνονται παράπονο, φαρμάκι καὶ [γτροπή, Σὰν βλέπουν ἀδιάφορος γιὰ τὰ καλά [τοῦς νέους, Κ' εἶνε κατὰρα ἀφωνη ἢ νεκρικὴ τους ἢ [σιωπῆ.

Ἦθελα δάκρυα χαρᾶς, ἤθελα περηφάνεια Νὰ νοιώθανε ἐτὸν τάφο, τους οἱ ἐνδοσοί [νεκροί, Ἡ δόξα μας νὰ ἐφθανε καὶ πάλι ἐτὰ οὐράνια [ράνια, Κ' ἡ ἀλυσίδα νάλυνε τὰ χέρια ἢ πικρῆ.

Ξέρω πὼς φύλλο πράσινο ποτὲ δὲν κινεῖται Παρὰ μετ' ἔλημα Θεοῦ. [τρινίζει, Τὸ θεῖόν Σου χαμόγελο κάθε καλὸ σκορπίζει. [πίζει, Τὸ μονοπάτι φώτιζε τοῦ ἐκλεκτοῦ Σου [τοῦ λαοῦ.

ΑΔΕΣΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικροῦλα Μιμὴ πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον μετ' ἑνὸς παπποῦ της. — Ἐσύρε, τῆς λέγει ὁ παππὸς, τὰ μικρὰ παιδιὰ πληρώνουν τὸ μισθὸ εἰσιτηρίων. — Τάτε λοιπὸν, ἀπαντᾷ ἡ Μιμὴ, οἱ γέροντες πρέπει νὰ πληρώνουν τὸ δικίον!

Ἐμύλησαν τὸν μικρὸν Νίκον, καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει. Ἐξάρνα σιωπᾷ. — Νομίζω δὲι ἀρκετὰ ἔκλαισες, τοῦ λέγει ἡ μητέρα του, καὶ δὲν ἔχει ἄλλα κλάματα. — Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος, δὲν ἐτελείωσα. ἔξκαουράζομαι!

Οἱ ἀλλόφυγοι κατακίαν καὶ οἱ προσοικτιοὶ ἀποθνήσκοντες συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ γρηγοροποιῶν ἔγκαιρος τὴν ῥεάν των διευθύνον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, συναποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ εἰς γραμματίστημον, διὰ τὴν ἐκτύπωσιν ῥεας ταυίας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΦΙΛΕ, τῆς Δικτατορίας, οὐρανόθετε καὶ ἀνεῖσαι. — ἂν ἐπιβρῆς τὴν αὐτίαν τοῦ φύλλου καὶ ἂν ὄντασαι νὰ τὴν ψηφίσῃς, κάμε τὸ ἀμέσως. Ζῆου ἀναβολῆς, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς τί ἔκκαμα ἢ τί θὰ κάρουν οἱ ἄλλοι. Μὴ εἰπῆς εἰς ψηφίσουν αἱ ἄλλοι μὴ εἰπῆς, εἰς γίνῃ ἡ αὐτίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν μὴ εἰπῆς, εἶχω ἀκούη κάρων. Διότι τότε ἡ αὐτίαν δὲν θὰ γίνῃ, καὶ ὁ πρῶτος, ὁ ὅποιος θὰ μετανοήσῃ, ὁ πρῶτος, ὁ ὅποιος θὰ ἀισθάνῃ τὴν συνέδισσος διότι ἐν ὄψῃ ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἐν καλόν, δὲν τὸ ἔκαμεν ἐξ ἀμελείας, ὁ πρῶτος. θὰ εἶσαι σὺ. Ὁ καιρὸς περνᾷ, ἡ προεβμία λήγει, καὶ ἡ μετάνοια σου θὰ εἶνε ἀνεφελής.

Ἄν πάλιν ἐπιβρῆς τὴν αὐτίαν, ἀλλὰ δὲν ὄντασαι νὰ τὴν ψηφίσῃς, ἢ ἂν εἶσαι ἐναντίος τῆς αὐτίαν διότι ἡ δεκάδραμος συνδρομὴ θὰ τοῦ ἦτο μαγάλῃ, σπέντες νὰ τὸ γράψῃς πρὸς τὴν Διάπλασιν, διὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ. Ἡ Διάπλασις σὲ ἠρώτησε καὶ ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ δώσῃς μίαν ἀπάντησιν, εἴτε φηρίων εἴτε δικαιολογῶν τὴν ἀνήγησιν σου. Ἀρ' ὄρεϊσαι νὰ κάμῃς ἂν εἶσαι ἀληθὲς φίλος τῆς «Διαπαλάσσος», ἀλλῶς καὶ ἡ Διάπλασις θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ περὶ τοῦ μεγάλου Ἑοῦνου πρὸς ναυπηγησιν πολεμικοῦ κλοίου, ἐξηκολούθησαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα πολυπληθεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις. Οἱ φίλοι μου φαίνονται πολὺ διατεθειμένον ἀναλαβεῖν τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πατριωτικοῦ ἔργου καὶ νὰ καλέσουν αὐτοὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαῖδας νὰ συνεσφέρων, ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν. Ὁ φίλος μου Τάγκαλος [ΕΕ] μάλιστα τὸσον ἐνθουσιώσθη, ὥστε μόνος ἀνέγνωσε τὴν ἔκκαμαν οἱ Ἀμερικανῶναιδες, ἔσπευσε νὰ μου στείλῃ πρὸς ὁ πρῶτος 3 δραχμάς, ὡς ἀρχὴν τοῦ ἔρανον. Καὶ σημεῖωται, δι' ὃ Τάγκαλος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς εὐπορωτέρους Ἑλληνοπαῖδας. Ἄλλ' εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν ἔκαμεν 8, τὴν ἡδύνατο, καὶ παντασῆς πλέον τί ἢ πορεῖ νὰ γίνῃ ἂν κάρουν τὸ ἴδιον βλοῖ οἱ Ἑλληνοπαῖδες συνδρομηταί καὶ μὴ, καταλλήλως δηγηγόμενος καὶ προεπιμένον.

Καὶ ὁ φίλος μου Τριχομυιδῆς Μαλέας ἐνθουσιώσθη πολὺ καὶ κατέστρεψε σχεδίου ἐνεργείας, τὸ ὅποιον μοῦ ὑπέβαλε. Τώρα νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ γίνῃ, — διότι κατὰ τὴν βέβαια. Γράψτε μου ἐν τῷ μεταξύ καὶ οἱ ἄλλοι εἰς σχεδία σας, καὶ περιμένετε νὰ φας εἰπῶ τὸ ἴδιον μου. Εἶνε ἐν σχεδίον, τὸ ὅποιο δὲν ἀποκλείη κανενὸς τὴν πρωτοβουλίαν, ὥστε ἕκαστος νὰ ἠμπορῇ νὰ ὀρίσῃ καὶ μετὰ τῆς Διαπαλάσσος καὶ μόνος του.

Ἐίχα, νὰ σου ἐξηγήσω διαίκατὰ τὰ ἔτη 1896 καὶ 1897 ἡ Ἀλληγογραφία μας ἦτο διηγητήρια μὲν ἀλλὰ ζωηροτέρα. Τὰς ἐλάμβανον μέρος ὀλιγόγεροι καὶ εἶχα τόπον νὰ δημοσιεύσω, ὅτι κλόν καὶ ἔξυπνον μοῦ ἔγραψεν ἕκαστος. Σήμερον, ἐν ὃ ὀρθῶς τῶν ἀλληγογραφούντων ἐτριπλασιάσθη, ὁ χώρος ἔκινεν ὁ ἴδιος, καὶ συνεπῶς ἀναγκάσμαι νὰ παντῶ συντόμως, νὰ παραλείπω, νὰ κλείω γρήγορα τὰς συζητήσεις κτλ. κτλ. Ὅταν πολλοὶ προσκεκλημένοι εὐρισκονται σταθασμένοι εἰς μικρὰν ἀθουσαν χερσῶν, εἶνε δυνατόν νὰ χορευτῶν καὶ νὰ διασπαράσσων;

Ἐ, τὸ ἴδιον ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ; Νὰ διώξωμεν τοὺς προσκεκλημένους: Ὅχι βέβαια. Νὰ μεγαλώσωμεν τὴν ἀθουσαν; Ἄ, μάλιστα! Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ θὰ γίνῃ. Ὁ θῆλαι μόνον νὰ ψηφισθῇ.

Ἐξοχότατε Γάγε, σὲ παρακαλοῦ καὶ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι κανὲν δὲν μοῦ ἐφάνη ἀτάλληλον καὶ ἱκανὸν νὰ αντικαταστήσῃ αὐτὸ πού ἔχεις. Τὸ ὄραϊον ψευδώνυμον εἶνε σπουδαῖον συστατικόν, καὶ θὰ σὲ ἀδικούσα πολὺ ἂν σου ἐβίδα οὐδὲν ἕξ αὐτῶν πρὸς εἰσεῖσις, ἐκτός δύο, τὰ ὅποια ἄμως ἀνήκουν εἰς ἄλλους.

Θεαγένη [ΕΕΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊότην περιγραφὴν καὶ τὸ καλλιτεχνικώτατον ὄραϊον, ἔργον ἰὼν χειρῶν σου, τὸ ὅποιον εἶχες τὴν καιροσύνην νὰ μοῦ στείλῃς, ὡς δῶγμα τῆς περὶ τὴν ἐυλοκοπιτικὴν ἐπιτηδεωτήτος σου. Ὅτι τὸ κρεμᾶσω εἰς τὴν ταῖχον, ὅπως εἶνε, καὶ θὰ τὸ σταλάσω γύρω μετ' ἐπιγραφῆς συνδρομητῶν μου. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Δύτα τῆς Γόρας, αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικῶς, σου ἀπῆντησα δὲ ἦν ἡ γαλλικὴ Ἀσθεῖσις δὲν δημοσιεύω ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς σου ἐβέλεα καὶ δημοσιεύσω. Ἀνατὶ λοιπὸν παρτινοῖσαι; Φαίνεται δὲ εἶσαι ὀλιγὸν ἀνεπιμονος καὶ δὲν περιμένεις νὰ ἔλθῃ ἢ σιρὰ σου, — διότι μετ' ἴσην σιρὰν ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπιστολάς.

Βερεταιμὸν Δέσπῃ, κράτησε τὸ ψευδώνυμον σου, καὶ προκάντων μὴ παραπονησῃ. Ὅσακις ἔλαβα ἐπιστολὴν σου, σου ἀπῆντησα. Σοῦ ἔσπειλα δὲ ἐκ νέου καὶ τὰ φύλλα, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβες.

Ἀνδοφύρον Ἄρμα, [Ε] διὰ τὴν ὄραϊον ἐπιστολὴν σου. Σὲ συγχέω διὰ τὸ ἀριετα καὶ σὲ παρακαλοῦ νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Ταβγγέη [Ε] πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου σου. Ἀ ἂν πολὺν χαίρην μ' ἐστέρησες τῶν ὄραϊων ἐπιστολῶν σου, καὶ προσπάθησε τὴν νὰ με ἀποζημιώσῃς.

Καὶ ὁ φίλος μου Βαλέριος Πουλιδικὸς [ΕΕ] ἔχει ἐν μικρὸν Τοπογραφίον, ὅπως οἱ ἠρώες τῆς ἀΜεγάλης Ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ ποτὲ δὲν του ἔλαβε ἢ ἰδέα νὰ ἐκδώσῃ περιοδικόν. Ἀρκεῖται νὰ παρακολουθῇ μετ' ἐπιμετῆρον ἐνδοαπέρον τὸ βλοκὸν σου: θαυμάζει τὰς περιπέτειας τοῦ Ρογήρου, παρακολουθεῖ τοὺς Περιπάτους τοῦ κ. Φαίδωνος, σταματᾷ εἰς τὴν Γελοιογραφικὴν Ἐπιθεωρησιν, λύει τὰς Μανιχᾶς Εἰκόνας καὶ παίζει τὰς κωμῶδας τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰς τὸ θεατρικόν, τὸ ὅποιον ἔχει Κατινθουσιωμένους: δὲ ὁ φίλος μου καὶ μετ' ἴσην τὸν ἔρανον διὰ τὸ πολεμικὸν κλοῖον. «Τὸ συλλογίζομαι, μοῦ γράρει, καὶ ἀισθάνομαι ἀνατριχίασιν ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.»

Νὰ καὶ ὁ Ἰρυσίμαλος Λέων, ὕστερ' ἀπὸ δέκα μῆνας πού εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ! Ὁ κατ' ἐμὸς εἶχε δικαίον ἦσο κλειόμενος εἰς ἕνα σχολεῖον καὶ δὲν τον ἄφιναν νὰ γράψῃ: τί νὰ σου κέρη;

Ἀποσπᾷ αὐτὰ ἀπὸ τὴν χρωματιμένην ἐπιστολὴν τῆς Φειλοδόξου Ἑλληνίδος [Ε] «Πρὸ ἡμερῶν συναντήσθην εἰς τὸ σπίτι τῆς Ταβγγέτης μετ' ἑνὸς κυρίου, ἢ ὅποια μὲς ἔλεγεν δὲι δακρύσει ὁσάκις βλέπῃ κανὴν φυλλῶδιόν σου, ἐνθυμουμένη τὴν εὐχαρίστησιν που ἤσθηνε ἄλλοτε, ὅταν ἦτο μικρὸ καὶ σὲ ἀνεγίνωσκε. Ἄμα ἔραβε δὲ δὲι προκείται ναυτίστη τὸ φύλλον σου, ἢ γὰρ τῆς ἦτο ἀκράτητος, καὶ μὲς ἔλεγεν δὲι ἂν ἤδύνατο θὰ σου ἔγραφε διὰ νὰ σὲ συχαρῶ.» Καὶ παρακάτω: «Παρατηρῶ, δὲι ἀπὸ τὸν ἢ Ναυτοπούλα ἔκαμε κότσον, ἔκαυσε νὰ σου γράψῃ. Εἶχον δικαίον λοιπὸν ἐστίνου, αἱ ὅποιοι τῆς τὸ ἔλαγον.»

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἴδωμεν τοὺς πρώτους Δύτας τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας. Ἀλλὰ δύσκολη αὐτὴ τὴ φορὰ, ἔ;

Μὲ τὸ προηγουμένον φύλλον διενεμήθη εἰς βλοῦς τοῦ συνδρομητᾶς ὁ Κανονισμὸς τοῦ ἐν

Ἀθήνας Παρθεναγωγείου Σχορδέλλῃ «Ὅταν ἔλαβα τὰ ἐπιτοπ, τὸ φύλλον ἦτο τομημένον καὶ δὲν ἠμπορούσα νὰ τὰ συναβέσω, ὡς ἐπεθύμουν, μετ' ὀλίγας λέσεις. Τὸ κῆρυον λοιπὸν σήμερον, διὰ νὰ συστήσῃ τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦσα, ἡμολογουμένως: ἐν τῶν ἀριετων τὰ ἄκρια ἔχομεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ὁ Κρητὸς τῶν Τίτλων ἱστὴν τὰρχικὰ καὶ τὸν ὅσον τῆς διαμονῆς τοῦ Ναταργίου Θεοβέρα. — Ἡ ἀνεμῶν ἱστὴν τὰρχικὰ τῆς Μιτῆς Τρελλῶνας. — Ὁ ἄμψ. Βανδοῦσις ἀσπάζεται τὸν Π. Κουλοῦρη καὶ Α. Παπαγεωργίου. — Ἡ Λύρα τῶν Ὀρφέας ἱστὴν ἀλληγογραφίαν μετ' ἑνὸν Ἡρακλῆα Κ. Ἀναστασιάδην. — Ὁ Ζήτης πληροφορεῖ τὴν Λιανοπούλαν δι' ἀθρητικά του εἶνε Ν. Κ. καὶ δὲι οὐδέποτε ἐπισκέψθη τὴν Κέρκυραν. — Ὁ Λιανὸς Ὀρίων ἱστὴν τὰρχικὰ τῆς Λιακῆς Μαργαρίτας. — Ἡ Κίχλα ἱστὴν τὰρχικὰ τοῦ Ζωηροῦ Μεταίωνα καὶ Κόδρου. — Ὁ Ὀυρανὸς τῆς Ἑλλάδος ἀσπάζεται τὸ Ἰουστὸφες Ἄστου (τὸ ὅποιον γνωρίζεις), τὸ τί μὲ μὲλει (μὲ τὸ ὅποιον ἦσαν κτιστοί εἰς τὸν ἴδιον σχολεῖον) καὶ τὸ Ἡμερο Γατάκι, τὸ ὅποιον ἐρωτᾷ ἂν θάρτῃσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. — Ὁ Βότανος Ἰγμός δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους προεβασίαν ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν σου. — Ὁ Ταρταρίτης τῆς Ταρταρῶ τῆς ἱστὴν τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Γατριῦ τῶν Συνδρομητῶν. — Ὁ Ἀνθοφόρος Ἄρμα ἀσπάζεται τὴν Κασσιώπειαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ζωηροῦ ὁ θαλασσινὸς πληροφορεῖ τὴν Τετραπέρατον δι' ἀθρητικά του εἶνε Ι. Σ. ἱστὴν δὲ τὴν διαμονὴν τῆς. — Ἡ Ταβγγέη ἱστὴν ἀλληγογραφίαν μετ' ἑνὸν Μελαγρολίην Ναυτοπούλαν γαλλιστὴν δὲ μετ' ἑνὸν Ζωην Ἀλεξανδρίδην χάριν ἐπισκέψεως ἱστὴν καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς Λεουχέτης. — Ὁ Ἀσπροσταμίτης ἱστὴν τὸ ἀληθὲς βλοκὸν τῆς Χειμωνιάτικης Λιακάδας. — Ὁ Νεαρὸς Ζωγράφος δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Βιζαντινοῦ Ἐμμανουὴλ προεβασίαν ἀλληγογραφίαν. — Ἡ Φειλοδόξου Ἑλληνίδος ἱστὴν ἀλληγογραφίαν μετ' ἑνὸν Ἀγγελικῆν Λάρα. — Ἡ Νεοελλῶδες Νδὲ ἀσπάζεται τὴν Ἀθῶν Πιμενίδα καὶ Ροδοσῶν τισμένην Ἄσιν. — Ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας ἱστὴν ἀλληγογραφίαν μετ' ἑνὸν Σέλευκον τὸν Κερανοῦν, καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς Ἀηδόνας τῆς Τερψιθέας. — Ὁ Ἄρατος πληροφορεῖ τοῦ φίλου μου δὲι ὀνομάζεται Γεωργίος Ι. Παπαστεφάνου καὶ δὲι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μετ' ὀνομα τοῦ. — Ἄλλαι τινὲς παραλείπονται, ἀλλεῖψις χώρου.

Ἐγχερίνωσα τὰ ψευδώνυμα των, δὲ χομαί μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοῦς νέους μου φίλους: Ὁθρανίαν Μακαριόνητα (Α. Ι. τὸ πρῶτον τὸ ἔχει ἄλλη) Περίλυτον Κερκυραῖαν (Π. Μ.) Ἀγγράδα (Ι. Ι. αὐτὸ σου ἐβέλεα) αἱ παραγγεῖλαι σου ἐτελεσθήσαν) Μαργαρίταν τῆς Κηφισοῦς (αὐτὸ σου θέλω καὶ χωρὶς ἀρχικὰ) Τέκρον τῆς Σαχάρως (Γ. Θ. αὐτὸ σου ἐβέλεα) καὶ Τριανταφυλλῆν Μπουκετάκι (Κ. Ν.)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαξῶν: Ἡ Λεοπαράδα μετ' ἑνὸν Ναυτοπούλαν. — Ὁ Φιλοσοφικὸς Αἶθος μετ' ὀλίγον Πέος, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Κερὴν τῆς θαλάσσης καὶ Ἀκίτια Χαράς. — Ὁ Ναυτοπαις μετ' ἑνὸν Κηφισοῦ Σημαίαν, Ἰάτρην τῶν Συνδρομητῶν [Ε] καὶ Ροδοστέφανωμένην Ἄσιν. — Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ μετ' ἑνὸν Φιλοσοφικῆν Αἶθρον, Νίκον Βεροπούλου καὶ Πάλλουσαν Καδίαν. — Ἡ Φειλοσοφικὸς Νεάγις μετ' ἑνὸν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Αἰγυπιαῖαν Ἀθηνᾶν καὶ Βεραν Ναοῦ. — Ἡ Ἀγία Μαστέλο μετ' ἑνὸν Α. Παπαγεωργίου. —

δ Δημ. Κ. Φιλέρης με την Καρδίαν υπό Πέτραν, Χιωτοπούλαν, Ζεβάρ, Κρήν τῶν Ναυκλίων καὶ Τεον — τὸ Χρυσάνθεμον μετὴν Ἐρυθρῶν Καμέλιαν, Ἐυμεράδων, Μαυρίαν Λεβίδων καὶ Θαλασσοπούλων: — ἡ Ἄη δὴν τῆς Τερψιθέας μετὴν Μασίαν Λεβίδου καὶ Ἑλένην Καραπαθίου — ὁ Τάγκαλος μετὴν Τελουκαίαν Σελιδίνα, Ἀνεμοστρίβιδων, Τίρυνθα, Καλὴν Ὀριζίν καὶ Ναυτεπιδάδα: — ἡ Χιωτοπούλα μετὴν Μιμόλαν, Γλωκὸν Φιλάκι, Ἀνεμοστρίβιδων καὶ Βαρκοῦλων τῶν Φαλλήρων — ἡ Ἀρσὴ Πρωία μετὴν Φτερωτὴν Βαρκοῦλα, Ἀνεμοστρίβιδων καὶ Πτηνῶν τῆς Ἑλένης — ὁ Οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος μετὴν Φιλιόμον Ἑλληνίδα, Ἐαρ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τί με μέλι: — ὁ Ἰατρὸς τῶν Συδρομητῶν μετὴν Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα, Ἰριδα, Ἐτοί μάρτυρι καὶ Ρωμηοπούλαν — ὁ Ἐξοχάτος Κάτος μετὴν Ἐθρικὸν Τυρον, Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα καὶ Ἀγκάθι: — ἡ Χιοσοκαπέης Ἀρσὴ μετὴν Μὴν τα-ρωτιᾶς, Πῶς τα-περιᾶς καὶ Νεαρὰς Ἀμερικανίδας: — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὴν Παρνασσόν, Ἰδρον Πέλαγον καὶ Ἀλθὴν τῶν Κηρισσῶν: — ὁ Δ. Γ. Βόσκαρης μετὴν Ἀρχιζιλιανόν: — ἡ Ἀρθοαίτος Ἀτίσις μετὴν Τραπεζιῶν Ἰον, Γουκιᾶν Ἑλπίδα, Ἀμυδρῶν Δαμψίν καὶ Πηλεόπην Ἐλεομένους: — ὁ Νίκος Ἡρακλῆς μετὴν Τελουκαίαν Σελιδίνα, Ἀλθὴν τῶν Κηρισσῶν, Παρσιονέβηρον καὶ Ἀγκάθι: — ὁ Ἀγχιος Μάγιστος μετὴν Ἑλένην τῆς Ἑλλάδος, Μελαγγραίνην Ἑλληνίδα, Σερητισμένην Ἑλληνοπούλαν, Ἐξοχίσιον Ἑλληνίδα καὶ Νοσταγῶν Ἑλληνα

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλῶκος στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους: Ἀγγορολογιστάτων (σὲ συγγαίρω διὰ τὸ περιεργότατον κτηνοτροφεῖόν σου μετὰ τὰ τόσα του θανάτου, ποῦ ἐσκόπευσεν ὁ νοῦς μου! δὲν τὸ ζῆμυρα δεῖ εἶσαι τῶσον ζωφίλος καὶ σχεδόν... ἠθροδομαστική!) Ἀγαθὸν Ρόδου (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάζημα) Κυνηγῶν τῶν Τίγγρων, Ἀθήνησον Ἡεθίμα, Ἀνεμόνην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἑκατομμύρια γράμματα), Δημήτριον Πανούτσον (μετὰ πολλῶν μου χαρῶν ἔλαθον τὴν ἐπιστολὴν σου ἐκ Δευτρακίου τὰς προηγουμένας ποῦ λέγετε, δὲν εἶχα λάθῃ, ἀλλ' ὅπως βέβαια θὰ σου ἀπαντήσω) Ὁραίων Τερψιθέην (ἔδω ἔγουμεν ζίστην, καὶ ζίστην!) Βασίλει τῆς Σπάρτης (ὦ, ὦχι! ἔδω οἱ ἐκλογαὶ γίνονται μετὰ περισσοτέραν τάξιν καὶ ἡσυχίαν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀργότερα τῶν φίλων σου, ἀρ' οὐ ἐστάλη κατὰ μετὰ τὸ τοῦ Τρικεφάλου Κορβέρον) Ἐγδοκὸν Σασμίνα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά!) Ὀλίπιν τὸν Γριπέα (ἔδωσα συμπληρωματικὰ πληροφορίας περὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων εἰς τὴν Ἀλληγορ. τοῦ 33ου φύλλου μου ἥρασαν αἱ γινώσκαι σου) Σωκράτην Δ. Μεγαλιθὴν (μετὰ πολλῶν μου χαρῶν ἐδιάβασα τὸ γραμματικὸν σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς τακτικὰ) Ἀθρηρινόν (εἶδες βέβαια τὴν ἀπάντησίν μου; εἶσαι ὄλιγον ἀνοήμονος) Ἀναστάσιον Μελετόπουλον (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαβίσεις) Ἀερόστατον (βεβαίως, ἂν ἐνός τοῦ ἔτους γίνοντο διὰ τοῦ ἑσπαθώματος 2000 νοῖοι συνδριμαῖοι, ἡ αἰχμῆς θὰ πραγματοποιηθῆναι, ἔνευ αὐχέως τῆς συνδριμῆς: ἀλλ' εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον! οἱ πρῶτος τομοὶ περιέχουν μικρότερα κατὰ τὴν ἔκτασιν διηγήματα, ἀλλ' ἐπίσης ὄρατα, ὅσον καὶ τὰ μεγάλα) Λεακὸν Ὀριζόντα (σὲ συλλυποῦμαι θερμάτα διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλεστάτου σου πατρὸς: πρῶτὴν φοράν τὸ ἀκούω, διότι φαίνεται, δὲν ἔλαβα τὰς προηγουμένας σου ἐπιστολάς) Ζήσην, Ἀστέρην τοῦ Βέγα (ΕΕΕ διὰ ὀφθαλμιάτην ἐπιστολὴν σου περὶ τῶν Ἀμερικανοπαιδῶν) Ὀρφέα (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν σου: ὁ περὶ οὐ ἐρωτᾶς θὰ μείνῃ πολὺ ἐν Παρισίαις, χάριν σπουδῶν: διαστὶ δὲν μου γράψῃς συγγνώμα;) Ἀτρώμησον Καρδίαν

(πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς!) σὲ συγγαίρω διὰ τὰ παρωτικά σου αἰσθητικὰ: εὐχαί! Μικρὸν Τυμπανιστὴν (βεβαίως, ἂν τὸ φύλλον γίνῃ δωδεκακτύλιον, δύο μυθιστορήματα θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους — ἡ τρία, ἀλλὰ τὰ δύο μικρότερα, ὅπως τὸ 1897, — αἱ δὲ λοιπαὶ σελίδες θὰ εἶνε ἀπερομέναι εἰς ἄλλην ὕλην ποικιλοτάτην) Ἀναστάσιον Σωγράφον (ἀδύνατον ἢ Ἐνάτη Κυριακὴ θὰ δημοσιεύῃ τὸν Ὀκτώβριον) Ναβαρχον Θεοβέρτον (δὲν βαρύνονται διόλου: νὰ μοῦ τὴν ἐστὶς νὰ τὴν διαβάσω) Ἰατρὸν Γουλιέλμον (τὴν τῶσον ἐνθουσιώδη καὶ πρόθυμον πάντοτε!) Πάμισον, Ἡλεκτρικὸν Φῶν (ἡ Κιχὴ σὲ ὑπερευχαριστᾷ!) Ε. Ζ. Μαυρογιάννην, Ἀγχιον Μάγιστον (ναί: φαίνεται πραγματικῶς ἐνθουσιασμένους) Ἐρυθρῶν Θαλασσαν (ἡ ὄρατα ἐπιστολὴ σου μαρτυρεῖ περὶ τῶν καιρωτικῶν σου αἰσθητικῶν) Φαλλήρων Ἰον, (ἐνόησα δεῖ τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν σου διὰ τὴν ἄλλην σύστασιν, ὁ κ. Π. θὰ το κάμῃ εὐχαριστῶς) Σέλευκον τὸν Δεραιτῶν (ἔστειλα τὰ φύλλα: ἀπορεῖ πῶς τὰ λαμβάνετε τῶσον ἀργά, ἀρ' οὐ παραδίδονται εἰς τὸ ἔδω Ταχυδρομεῖον τὸ Σιάβωτον ἢ τὴν Κυριακὴν μίαν ἑβδομάδα κάμνουν νὰ ἔλθουν;) Νεαρὸν Σωγράφον (ἔχε ἀκόμη διήγησιν ὑπομονῆν, καὶ θὰ σου ἀπαντήσων ἡ Κιχὴ σὲ ὑπερευχαριστᾷ) Στρατηγὸν τοῦ Βασιλεῦδ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς συμπαιθεῖς ἐκφράσεις: ἔρχικα δὲν λέγω, πρέπει νὰ τὰ ζητήσῃς κανονικῶς διὰ τὸν Πληροστον) Ἀδικημένον (ὁ ὁποῖος εἶνε κατενθουσιασμένος μετὰ τὴν γνωσίαν τοῦ φίλου μου Ἀρετοῦρου, καὶ μετὰ τὸ διήγημα «Μεγάλη Ἐπιχείρησις» τὸ ὁποῖον φαίνεται δεῖ εἰς ἄλλους ὑπερήραρον) Ἑλληνικὴν Ναβαρχίδα (ἔγινεν οὕτω, διότι ἡ πλειοψηφία τῶν φίλων μου ἐξήρασαν μικρὰν αὐτίαν πρὸς τὸ παρὸν ἢ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ βασιλόπασις Χριστοφόρος δὲν ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ, διότι αἱ αἰτήσεις θὰ ἦσαν τῶσον πολλαὶ ὥστε δὲν θὰ ἔκαμνεν ἄλλο παρὰ νὰ γράφῃ ἐπεράδῃ: οὐκ ἔστι δυνατόν, Βασιλόπασις αὐτῆς, εἰς ἄλλους νὰ στέλλῃ καὶ εἰς ἄλλους δεῖ: δὲν νομίζεις δεῖ ἔχει πληρέστατα βίβλαιον;) Νικόλαον Δεκαβάλλαν (φυσικὰ, ἐν ἄριστον εὐσημῶν θὰ γίνῃ διὰ τὸν καθένα, ἀντίπαρον ἢ ἔλαβεν ἄλλα μετὰ τὸν οὐκ καὶ ἄλλα μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του) Σύρε κ' Ἑλα, Μορεξεδένιο Μπουκατάκι (καλῶς νὰ ἔλθῃ!) Σιλ Βλὰς (σοῦ ἐνέκρινε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον εἰς τὸ 32ον Φυλλάδιον πῶς δὲν το εἶδες;) Ἀρχιγῶν τῶν Μαλοβένιων Στρατιωτῶν (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, δεὰν δὲν ἔλθῃς νὰ φαυρῆσῃς τῶνά σου) Μαθρον τῆς Βενετίας (ἔστειλα τὰ κατὰ λάθος σταλένια, δεῖς τὰ ποῦθεν ὡς δείγμα) Ἑλληνικὸν Ἀστέρην, Βαθοκλήν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Ὀκτωβρ.

Ὁ γάρβος τῶν λύσεων, καὶ τῶν ὁμοίων ἔδω νὰ γράψῃς: τὰς λύσεις νὰ εἰ διαγωνιστικῶν, κληθεῖς ἐν τῷ Γραμματικῷ καὶ φιλικῶν, ἐν τῷ ἑσπαστικῷ περιεχῆς 20 φύλλα καὶ τιμῆται γρ 1

493. Στοιχειόγραφος.
 Μῆτις νήσου τῆς Ἑλλάδος, τοῖς ποδαῖς ἀν' ἀλλήτρης. Ἐπὶ πλῆθος τῶν χρωμάτων ἀπέσπασε τὰν τῆσιν.
 Ἐστὴν ὑπὸ Νικολοῦ Διευθύνου

494. Δεξιόγραφος.
 Ἐστὴν Αἴγυπτον ἐρπύνης νὰ μ' εὐχρῆ. Πλῆθον πρέπει πρῶτα, φίλε, νὰ ἤρπυρῃς. Ὅτι τὸ πρῶτον ἀπ' τὰ δύο θερμάται. Καὶ τ' ἄλλο μου τετραπόδον σημαίνει.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλφῶν τῆς 18ης

495. Ἀρχαῖον αἰνίγμα.
 Ἐπελθόντων τῶν πολεμίων προβῆται τὴν πόλιν, ἡ μὲν πόλις ἀπέβη διὰ τῶν θυρῶν, οἱ δὲ πολῖται συλληθρῖντες πυρὶ προσηνέχθησαν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνοδοκίου Ἀτίδου

496. Ἐκφυρμένον τρίγωνον.
 1.—Τὸ τρίγων καὶ τὸ ὄρου ἦσαν διπλα τῶν ἀρ-
 χῶν.
 2.—Ἀνθρώποις τίμιε καὶ καλῆ, πείσασα εἰς τὴν
 θεῖαν δικαιοσύνην.
 3.—Δεινὸν ἢ ἀπιστία.
 4.—Ἡ Παρίσιαις ἦτο μήτηρ τοῦ Κύρου.
 5.—Ἀσασίς μὴ ἐκφράσου.
 6.—Νίκα τὰ πάθῃ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τερατοῦ τῆς Τερατοῦνης [Ε]

497. Μυθολογικὸν εἶ.
 ★★★★★ Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερι-
 ★ σκῆ τοῦ σχήματος διὰ γραμμά-
 ★ των οὐτως, ὥστε νὰναγινώσκων-
 ★ ται: ὄριζόντιαι: μὲν, ἐκ τῶν ἄ-
 ★ νων κατὰ σειρὰν: 1, Θ: 2,
 ★ Θ: 3, Νύμφη: διαγωνίαι: δέ,
 ★ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω: 1,
 ★ Τέρας: 2, Κένταυρος.
 Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Βόσκαρη

498-499. Μεταμορφώσεις.
 1.—Ὁ γέρων δι' 8 μεταμορφ., νὰ γίνῃ παῖς.
 2.—Τὸ ἔτος δι' 9 μεταμορφ., νὰ γίνῃ αἰὼν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀθῆν

500-502. Ἀστεῖα παρορθήματα.
 1.—Ἄμμα τοῦς σοναῖς σου.
 2.—Ὁ Φωφῆς ἦτο ἄριστος μαθητής.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιζίου Ἀθ [Ε]
 3.—Ὁ Βόρξ εἶνε μέγας.
 Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντῆς Ε. Διπλα

503. Ἀκροστοιχίαι τετραπλῆ
 Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν εἶδος ἀντίμου: τὰ δευτέρα κατὰ ἀπαιτήτων εἰς τὴν ζωὴν: τὰ τρίτα κατὰ θλίβόν: τὰ τέταρτα κατὰ εὐρισκόμενον συνήθως εἰς τὸν κόσμῳ τοῦ βαρβαλοῦ.
 1, Κράτος.—2, Στοιχεῖον.—3, Πόλεως κτι-
 τῶν.—4, Ποταμῶς.
 Ἐστὴν ὑπὸ Παύλου τοῦ Βασιλοῦ [Ε]

504. Φωνηεντόλιπον.
 αὐ γρ-γρμτ-στ-κργρμτ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγρίας Περιστερῆς
505. Γρίφος.
 ἈΗΝ: ΒΟ
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνοδοκίου Ἀτίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἁσκήσεων τῆς 12 Ἰουνίου 2, 1
 345. Ἀθήνα: (α. θν, αἱ). — 346. Βίβιν, Ἰων.—347. Κρήνη, κρήνη.—348. Ὁ φύλλος.—349. Ἐκ τοῦ χειρογράφου τοῦ ἀποσταλείαντος αὐτῆν.—
 350. Ψ Α Ρ (ὁ δ Ρ Α Ψ). — 351. ΡΩΜΑΝΟΣ, Α. Ε. Ι (ἢ Ε Α Γ Α Π). ὠμός, μικρὸς, ὄραμα, Ρ Ι Σ (ΟΞΙΡΙΣ) νομός, ὄρος, Σάρα.—
 352. Τῆς ἔβασε ταμ-
 πάνα (ΚουρκουΤΑΜΠΑ ΚΟΝΩΝΑ). — 353. Ὁ ἱατρὸς (ἢ τῶς); — 354. Οὐκ ἐκλελεθε ἄρχων ἐξ Ἰουδα καὶ ἡρώμενος ἐκ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ, ἔως ἂν ἔλθῃ τὸ ἀπικνεῖται, καὶ αὐτὸς προεδονία ἐθῶν.— 355. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. —
 356. Ἐν ἀρετῇ μένει.